

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τοῦ νέου ἐκκλησιαστικοῦ ἔτους

«Χριστῷ τῷ Θεῷ παραθώμεθα...»

Τὸ ἄγχος τῆς ὀλιγοπιστίας

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοὶ καὶ ἀδελφές·

Ὅπως μεταφέρουμε τὴν ἐργαρία εὐχὴ τοῦ ἀσθενούντος Μητροπολίτου Κυπριανοῦ, γιὰ τὴν νέα αὐτὴ περίοδο, ὥστε μὲ τὴν ὁδηγία καὶ προστασία τῆς Ἀχράντου Θεοτόκου νὰ εἶναι εἰρηνικὴ καὶ πλήρης καρπῶν τῆς εἰρήνης τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Θὰ ἔχετε προσέξει, ὅτι ἡ κορυφαία λατρευτικὴ προᾶξις τῆς Ἐκκλησίας μας, ἡ Θεία Λειτουργία, ἀρχίζει μὲ τὴν διακονικὴ προτροπή: «Ἐν εἰρήνῃ, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν!», τὰ δὲ *Εἰρηνικὰ* κατακλείονται μὲ μία ἀκόμη παρότρυνσι, πολὺ βαθειὰ καὶ περιεκτικὴ: «Τῆς Παναγίας, Ἀχράντου, Ὑπερευλογημένης, Ἐνδόξου, Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ Ἀειπαρθένου Μαρίας, μετὰ πάντων τῶν Ἁγίων μνημονεύσαντες, ἑαυτοὺς καὶ ἀλλήλους καὶ πᾶσαν τὴν ζωὴν ἡμῶν Χριστῷ τῷ Θεῷ παραθώμεθα».

Ἐπειδὴ ὅλη ἡ ζωὴ μας, ὅλος ὁ κύκλος ἀπὸ τῆς γεννήσεως μέχρι τοῦ θανάτου, εἶναι κατ' οὐσίαν μία *λειτουργία*, μία *Εὐχαριστιακὴ Πορεία* τοῦ ἀνθρώπου ὡς κατ' εἰκόνα Θεοῦ πρὸς τὸ καθ' ὁμοίωσιν, πρὸς τὴν θέωσιν, θὰ ἦταν εὐχῆς ἔργο νὰ μὴ λησμονοῦμε τὴν «εἰρήνην» καὶ τὸ «Χριστῷ τῷ Θεῷ παραθώμεθα».

Ἴσως ἡ μακροχρόνια συνήθεια καὶ ἡ ἀμέλειά μας κατὰ τὴν διάρκεια τῆς λατρείας δὲν μᾶς ἔχουν ἐπιτρέψει νὰ ἐμβαθύνωμε στὸν ζωτικὸ αὐτὸ ἄξονα, γύρω ἀπὸ τὸν ὁποῖο κινεῖται ὅλη ἡ ἐν Χριστῷ ζωὴ μας. Ἄς ἐμβαθύνωμε ἐν συντομίᾳ.

* * *

Ὅπως εἶναι γενικὰ ἀναγνωρισμένο, τὸ ἄγχος, ὡς ἐπιδημία τῆς ἐποχῆς μας, διατρέχει πλέον ὅλες τὶς ἡλικίες, μὲ ποικίλες μορφές.

Τὸ πλέον ὁμως ἀνησυχητικὸν εἶναι, ὅτι πλήττει καὶ τοὺς εὐσεβεῖς Χριστιανοὺς μὲ τὴν εἰδικὴ μορφή τοῦ *ἄγχους ὀλιγοπιστίας*· ὁ πειρασμὸς τοῦ ἄγχους τῆς ὀλιγοπιστίας σείει τὰ θεμέλια τῆς πνευματικῆς μας ζωῆς καὶ ἀποδεικνύει πόσο αὐτὴ εἶναι ἀναιμικὴ καὶ ἐπιπόλαιη.

Ἡ γνησία ἐν Χριστῷ Ζωὴ συμπυκνώνεται κατ' οὐσίαν στοὺς «πᾶσαν τὴν ζωὴν ἡμῶν Χριστῷ τῷ Θεῷ παραθώμεθα»: στὴν πλήρη παράδοσι τῆς υπάρξεώς μας, μὲ ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη, στὸν Χριστὸ καὶ Σωτῆρα μας, διὰ μέσου τῆς Θεοτόκου καὶ ὄλων τῶν Ἁγίων, τῶν Μεγάλων Ἀδελφῶν μας ἐν Οὐρανοῖς.

Αὐτὴ ἡ παράθεσις, ἡ ἐναπόθεσις, ἡ παράδοσις τοῦ εἶναι μας στὴν Θεία Πρόνοια, προϋποθέτει μίαν διαπροσωπικὴν σχέσι ἡμῶν μὲ τὸν Θεό, μίαν *σχέσι ἀγάπης*, ἡ ὁποία γίνεται ὅλο καὶ βαθύτερη, ὅλο καὶ θερμότερη, ὅλο καὶ σταθερώτερη.

Μία τοιαύτη γνησία ἀγάπη σημαίνει ἐλευθερία καὶ ἐμπιστοσύνη καὶ εἰρήνη: ὁ Χριστιανὸς δὲν ἀγχώνεται γιὰ ὅσα προβλήματα ἀντιμετωπίζει, οὔτε προτάσσει τὴν λογικὴν του ὡς κριτήριον, οὔτε ἀγωνιᾷ ἀπὸ ὀλιγοπιστίας, ἐφ' ὅσον ὅλα τὰ ἔχει ἀφήσει στὸν Κύριον διὰ τῆς Θεοτόκου. Ἀκόμη, δὲν ἀγχώνεται οὔτε στίς πώσεις του, οὔτε ὅταν ἔρχονται στὴν ἐπιφάνεια οἱ ἀδυναμίες καὶ ἐσωτερικὲς του ἀσθένειες.

Ἡ γνησία *σχέσις ἀγάπης* μὲ τὸν Χριστὸν μας, *σχέσις* τρυφερῆς ταπεινώσεως καὶ γλυκείας εἰρήνης, δὲν ἐπιτρέπει σὲ καμμία περίπτωσι τὸ ἄγχος νὰ δηλητηριάσῃ τὴν ψυχὴν μας. Ἡ ἄφεσις τῆς ζωῆς μας στοὺς θεῖο θέλημα δὲν εἶναι μίαν ἀγχώδη ὑποταγὴν σὲ ἓνα *καθηκοντολόγιον*, δὲν γίνεται ἐπειδὴ *ἀπαγορεύεται τοῦτο ἢ ἐκεῖνο*, ἀλλὰ μίαν εὐχαριστιακὴν καὶ ἀγαπητικὴν αὐτοπαράδοσιν μας στὴν θεία Εὐσπλαγχνία, στὴν Ἀγκάλῃ τοῦ Ἁγαπημένου.

Τὸ ἄγχος τῆς ὀλιγοπιστίας ὀρθῶς ἔχει χαρακτηρηθῆ ὡς «διάβολος», ἐφ' ὅσον εἶναι «μία μορφή πρακτικῆς ἀθεΐας», ἐφ' ὅσον δι' αὐτοῦ γινόμεθα «ἄθεοι στὴν πράξι» καὶ «εἰδωλολάτρεις», οἱ ὅποιοι ἐμπιστευόμεθα στὸν κτιστὸ καὶ ψυχρὸ ὀρθὸ λόγον τὴν ζωὴν μας καὶ ὄχι στὸν ἐνυπόστατον καὶ σαρκωθέντα εὐσπλαγχνον Λόγον, τὸν Σωτῆρα μας Χριστόν, διὰ τῶν Ἁγίων Του.

* * *

Ἄς ἱεραουργήσωμε στοὺς ἐξῆς μὲ περισσότερην ὑπευθυνότητα τὸ Μυστήριον τῆς Ζωῆς μας... *Ἐν εἰρήνῃ καὶ ἀμώμῳ ἀγάπῃ, τῆς Ἀμώμου Θεοτόκου δεηθῶμεν, ἵνα πᾶσαν τὴν ζωὴν ἡμῶν Χριστῷ τῷ Θεῷ παραθώμεθα!...*

† Ὁ Ὁρεῶν Κυπριανὸς
Ἀναπληρωτῆς Πρόεδρος